

שמות פרק כה

(יח) ועשֵׂית שְׁנִים קָרְבָּנִים זָקֵב מַקְשָׁה טָעֵשָׂה אֶתֶּם מְשֻׁנִּי קָצֹות הַפֶּפֶרְתָּה: (יט) וַעֲשֵׂה קָרְבָּן אֶחָד מַקְשָׁה מִזְהָה וְקָרְבָּן אֶחָד מַקְשָׁה מִזְהָה מִן הַפֶּפֶרְתָּה תַּעֲשֵׂה אֶת הַכָּרְבָּנִים עַל שְׁעֵץ קָצֹתִים: (כ) וְהִי הַכָּרְבָּנִים פְּרַשִּׁי כְּנָפִים לְמַעַלְתָּה סְכִים בְּכָטְפִים עַל הַפֶּפֶרְתָּה וְפְנִיהם אִישׁ אֶל אֶתְהָרֶבֶן אֶל אֶתְהָרֶבֶן פְּנִי הַכָּרְבָּנִים: (כא) וַעֲתַת אֶת הַפֶּפֶרְתָּה עַל הָאָרֶן מְלָמָעָה וְאֶל הָאָרֶן | תַּמְןֵן אֶת הַעֲדָת אֲשֶׁר אָתָנוּ אֱלֹין: (כב) וַנוֹעֲדָתִי לְךָ שְׁם וְדִבְרָתִי אֲתָךְ מַעַל הַפֶּפֶרְתָּה מִבֵּין שְׁעֵץ הַכָּרְבָּנִים אֲשֶׁר עַל אָרֶן | הַעֲתָה אֵת כֵּל אֲשֶׁר אָתָךְ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

מכילתא דברי ישמעאל יתרו - מסכתא דבחדש פרשה '

אליהו כסף ואליה זהוב, ומה נאמר, לפי שהוא אומר + שמות כה יח+ ועשית שנים כרוביים זהב, אמר הריני עשו ארבעה, ת"ל אלהי כסף ואליה זהוב, אם הוספה על שנים, הרי הם כאליה זהוב. - אליה כסף ומה נאמר, והלא כבר נאמר אליה זהוב ומה ת"ל אליה כסף, לפי שמצוין כל כלי בית עולמים שם אין להם של זהוב הן עושים אותו של כסף, שומע אני אף שנים כרוביין כן, ת"ל אליה כסף, הא אם שניתם משל זהוב הרי הן כאליה כסף.

تلמוד בבלי מסכת יoma דף נד עמוד א

רב יהודה רמי: כתיב +מלכים א' ח+ ויראו ראשי הבדים וכתיב +מלכים א' ח+ ולא יראו החוצה - הא כיצד? - ונראין ואין ונראין. תניא נמי הכהן: ויראו ראשי הבדים יכול לא יהו דzon ממקומן - תלמוד לומר ויארכו הבדים. יכול יהו מקרעין בפרוכת יוצאיין - תלמוד לומר ולא יראו החוצה. הא כיצד - דוחקין ובולטין ויצאיין בפרוכת, ונראין כשי דדיasha, שנאמר +שר השירים+A צורו המר דודי לי בין שדי ילין.

אמר רב קטינא: בשעה שבו ישראלי שעלה לרגל מגלון להם את הפרוכת, ומראין להם את הכרובים שהיו מעוררים זה בהזה [רש"י]: מודבקין זה בהזה, ואחיזין ומחבקין זה את זה, כדי החובק את הנקבה], ואומרים להן: ראו חבתכם לפני המקום כחבת ذכר ונקבה...

וכתיב +מלכים א' ד+ כמער איש וליות. מיי כמער איש וליות? אמר רבה בר רב שילא: כאיש המעוורה בלוייה שלו. [=רש"י]: הנדבק וחובק באשתתו בין דרוועותיו] אמר ריש לקיש: בשעה שנכנסו נקרים להיכל ראו כרוביים המעוורין זה בהזה, הוציאון לשוק ואמרו: ישראל הלו, שברכתם ברכה וקללתן קללה, יעסקו בדברים הללו? מיד היזלום, שנאמר+A איכא+A כל מכבדיה היזלוה כי ראו ערותה.

הרבי דוב ברקוביץ

מהמקרה עצמו שהקיים של עם ישראל בארץו מותנה ביכולתו להחזיק בסתרה בשורש אמתנותו: ל' שוכן בעולם של חומר, אך מציאותו היא מעל לכל מידה וגבול, מציאות הרוחקה מהחוומי באופן מוחלט. ומותר כר' יסוד בעבודתו: להוריד דברים לא תמיד הסתדרו אבותינו עם התובנה הבלתי אפשרית הזאת – וכי אכן חפין העשי מאכנים או מתחכום או עין יכול להקרין את הא-להות או להשליך את הכרת האדם לעברה, כאשר אין בה א-להות ממשית עצמית?

ההלהטה של "זקן ישראל" להביא את אהרון הכהן בשיילה אל הקרב נגד הפלשטים הייתה הגיונית ביותר. אם אהרון הוא "אהרן ברית-ה' צב-אות ושב הכרובים", או למה אי אפשר להביא את יושב הכרובים אל המלחנה, "זקן בקרבו ויושענו מל' אוביון" (שמואל א, ד, ח).

הבלבול והמבוכה שהביאה הופעתו של בורא העולם שאין לו גבול ומידה בכליים עשויים והב בידי אדם – ובאדם עצמו – הוא אשר הביא אתagalot עצמה על פי הנביה הושע. "ויאמר אלהי (אל זונה שהנכיה נצטווה לחיות אתה) ימים רבים תשבי לא תוני ולא תהיי לאייש וגום אני אליך. כי ימים רבים ישבו בני ישראל אין מלך ואין שר ואין זבח ואין מצביה ואין אפוד ותורפים. לאחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אל-אלاهיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים" (הושע ג, ג-ה).

מטרה הגוראה של היציאה לגלות על פי גבואה זו הייתה של ניקיון והיטරות. החטעם האמונה בלה על ידי הפרדה בין שמיים לאוזן, בין גוף ונשמה, בין חומר לרוח. זו הייתה חריפה שטירה את האמונה של העם היהודי ואת עברות ה 'שבוי'. נדמה שבתהייה הרוחנית הצומחת בחוכנו מוחך מגע מהויר עם חיות החומר יש להזור ולהחכון בשפה בה דברו אבותינו על אוזות הקשר עם ה' במקרא ...

משהו מהוכן העניין הנעללה אך הסתום הזה אפשר למלוד מסתוריה שבפסוק והמתאר את העמדות הכרובים על הארון והמודגש את אופן מבטם באופן הנראה כבלתי אפשרי": וזה הכר(ו) בים (פ) רשי כנפי(ם) למעלה ס(ו) ככימ בכנפיהם על הכהפ(ו) רת ופניהם איש אל אחיו, אל הכהפ(ו) רת יהיו פני הכר(ו) בים. (שםות כה, כ). הכרובים פונים גם "איש אל אחיו" וגם "אל הכהפורה" מה שפר הדגשת המבט המופנה לשני ציוונים בכת אחת? העמדות הכרובים משקפת משזו מיסודות האמונה והعبدות: הופעת "הכבד" מוחנית בשתי תנועות שונות המשלימות זו את זו - ינית היהת מהתרה ("כמו שכחבת על ידי משה עבדיך מפני בכורך כאמור") מוחך גילוי המתהוו רך בהברותא

אורות הקודש ח"ב עם' שי"א

יש עולם של חול, ועולם של קדש, עולמים של חול ועולם של קדש, העולמים סותרים זה את זה. כמובן, ההסתירה היא סובייקטיבית. האדם בהשגתנו המצוומצת אינן יכול לפחות בין הקודש ובין החול, ואינו יכול להשווות את סתירותיהן, והן אמנים מישובות ברום עולם, ב مكان קודש הקודשים.

ההבדלים הם בכלל היצירה. ההבדל בין קודש לחול עובdot הן, טשטוש צורתם הוא חורבן. ההתעמקות בהבנה והרגשה בעניין הבדל זה הוא מקור לפרי רוח מרובה. אמנים אחרי כל אלה משיגים בדעה ברורה שכל אלה הם דברים עבריים, וההתעלות של הכל לקדש, ולא זהה, להשיה ולעדינות, הוא הרעיון הנצחי, החי תמיד בכל רוח מדיבחה. והזהירות של ההגדלות הנם דברים שוטפים ובערבים, נבעים מחיי שעה.

הרעין הכללי של ההשיה, שהוא יסוד טובת הלב ואהבת הבריות הזכה, הולך הוא במערכות הרחמים בהעלאת הניצוצות, המפוזרת בכל עמקי הקליפות, וברעויות הגadol של התהפקות הכל לקדשה גמורה ומוחלטת, על ידי עבודה הדרגתית שאינה פוסקת, של חסד, שלום, משפט, אמת וرحمות.

בראשית פרק ג פסוק כד

וילך את האדם וישק מקדם לגן ענן את הנקבים ואת לסת הפקיד הנטהפקת לשם ראת זכר עז הפסים: ס